

Nieuwsbrief

AGORACLUB NEDERLAND

NIEUWSBRIEF 23 DECEMBER 2022

Lieve dames,

De laatste Nieuwsbrief van 2022, onvoorstelbaar maar weer een jaar om. Een jaar waarin we eindelijk corona achter ons konden laten en wat de club betreft veel hebben kunnen doen. Het laatste was een lunch op 9 december met oud HB leden in Blaricum, dit ook weer in het teken van het 25 jarig bestaan van Agoraclub Nederland. Het was een gezellig samen zijn in een heerlijke omgeving.

Graag maken we jullie attent op de Nieuwjaarsbijeenkomst op 29 januari. De uitnodiging is naar jullie secretarissen gestuurd. Vergeet niet om jezelf (en je partner) op te geven voor 11 januari 2023.

En ook zoeken wij diverse belangstellenden voor diverse functies in het hoofdbestuur 2023-2024.

Fijne feestdagen gewenst! Veel geluk en gezondheid voor 2023!

Carina, Antoinette, Inge, Marian en Veronique

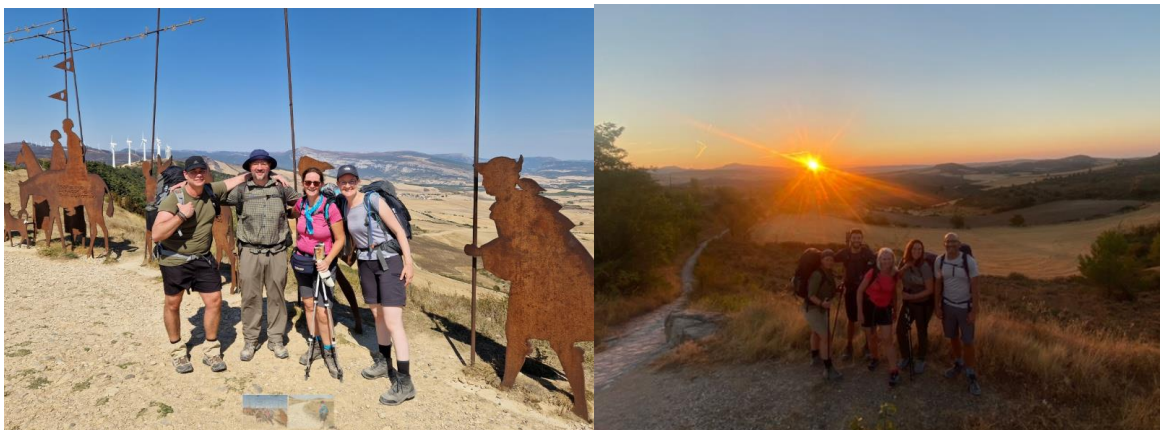

LUNCH OUD-LEDEN AGORACLUB NEDERLAND

Op de uitnodiging voor de oud-HB leden lunch werd heel enthousiast gereageerd en zo konden we met 19 dames aanschuiven in Restaurant Rust Wat in Blaricum voor een heerlijke en vooral gezellige en warme ontmoeting met hoofdbestuursleden uit diverse jaren van onze 25 jaar oude club. Er viel heel wat te bepraten over oude en nieuwe tijden en er werden veel leuke herinneringen opgehaald. Al deze vrouwen hebben samen met de leden van hun clubs gebouwd aan de organisatie die we nu zijn. Vele stemmen gingen op om deze lunch jaarlijks te laten plaatsvinden. Dit lijkt ons een heel goed idee. Zijn er oud-HB leden die voor 2023 de organisatie op zich willen nemen? Meld je dan bij Veronique via sternveronique@gmail.com.

25 JAAR “VRIENDSCHAP EN TOLERANTIE”

TWEE AGORETTES OP WEG NAAR SANTIAGO DE COMPOSTELLA

Christy Kroos en ik liepen dit jaar beiden de Camino Francés. Voor de één een al langere wens, voor de ander een redelijk spontaan plan.

De aanloop, het tijdstip en de eindbestemming is anders, maar beiden gingen we deze zomer onderweg vanuit Saint Jean Pied de Port, een Frans dorp aan de voet van de Pyreneeën. Een plaats waar elk jaar duizenden pelgrims starten om onderweg te gaan naar Santiago de Compostella, een wandeling van een kleine 800 kilometer.

Op 24 augustus loop ik dan eindelijk, na 2 jaar uitstel vanwege corona, vanuit Saint Jean de Pyreneeën in. Ik weet dat Christy al een paar dagen voor mij is vertrokken samen met haar zus. Jammer genoeg gaan we elkaar niet treffen, want op de dag dat ik vertrek krijg ik van Christy een appje dat ze al in Pamplona is. En omdat zij en haar zus maar 2 weken gaan lopen, ga ik deze paar dagen verschil niet inlopen.

Het is verzengend heet als ik me een weg omhoog ploeter naar de top van de Pyreneeën. Ik ben heel blij dat ik heb besloten om in 2 dagen de bergkam over te steken en niet in 1 dag zoals ook veel pelgrims doen.

Op de 2^e dag ontmoet ik een aantal mensen, waar ik de eerste 2 weken mee samen loop. Dat is het begin van vele mooie ontmoetingen onderweg. Wat was het fantastisch om te ervaren hoeveel betrokkenheid er is tussen pelgrims onderling. Pelgrims zorgen voor elkaar! Er wordt veel gedeeld, verhalen, eten, pleisters en knuffels op het moment dat je het nodig hebt. En die momenten waren er zeker. Want hoewel de dagen simpel en overzichtelijk waren, waren er ook momenten dat het gewoon even heel zwaar was (fysiek of mentaal en soms ook beiden tegelijk).

Er is een gezegde op de camino: 'the camino provides'. De camino zorgt ervoor dat je krijgt wat je nodig hebt. Bijvoorbeeld mensen die op het juiste moment op de juiste plek er voor je zijn of een vrijwilliger onderweg die op basis van donativo (een vrijwillige bijdrage) koffie/thee, fruit e.d. aanbiedt aan langs wandelende pelgrims en toevallig ook pakjes zakdoeken heeft (en die van mij net op waren). Dat geeft het gevoel dat toeval niet bestaat. Het is vast ook geen toeval dat Christy mij na 4 weken een appje stuurt met de vraag hoe het met me gaat, precies op de dag dat ik in een pelgrimsherberg 's morgens van de trap val en mijn grote teen behoorlijk gekneusd raakt.

Ondanks wat tegenslagen als blaren en een gekneusde teen waren de meeste dagen geweldig en zoals gezegd heel simpel en overzichtelijk. Wakker worden (of al heel lang wakker zijn door snurkende mensen in de pelgrimsherberg), opstaan, alle spulletjes weer in je backpack stoppen en

dan op weg. Onderweg zorgen voor eten, een slaapplek zoeken en de volgende dag weer hetzelfde ritme. Eat, sleep, walk, repeat! En vooral: 'geen zorgen voor de dag van morgen'. Vrijheid met een hoofdletter V!

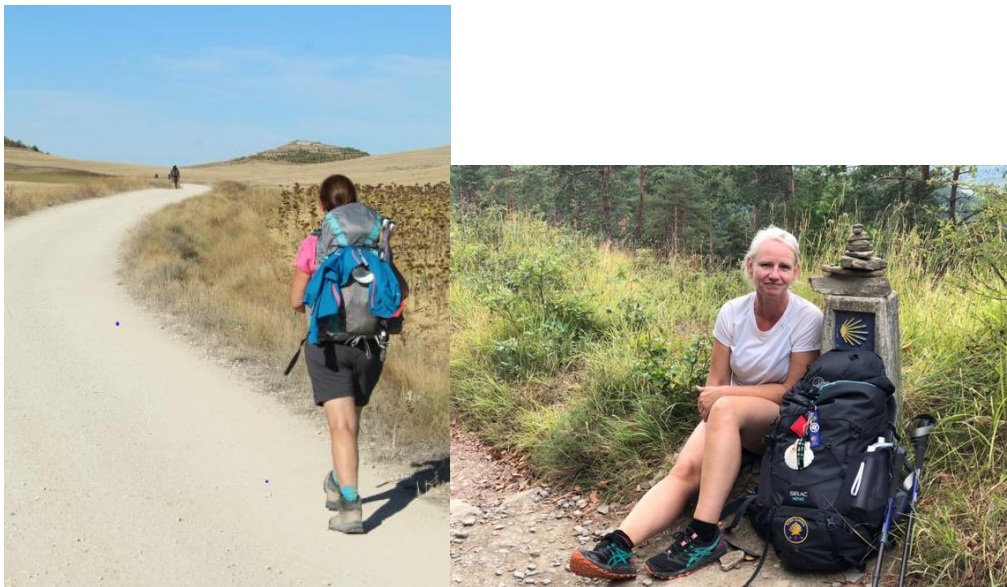
Wat was het genieten onderweg van de prachtige natuur, de weidse uitzichten, de zon te zien opkomen en weer kleur te geven aan de wereld. En voor mij duurde dit geweldige avontuur 7 weken.

Op een paar rustdagen na, 7 weken lang elke dag ergens anders zijn en slapen, nieuwe mensen ontmoeten en leven van het weinige dat ik in mijn rugzak had zitten (2 T-shirts en 2 broeken). Dat maakt nederig en dankbaar. En zorgt ervoor dat je hele kleine dingen gaat waarderen. Zoals de keer dat ik me met een echte handdoek kon afdrogen in plaats van met mijn microvezel sporthanddoek (die het best te vergelijken is met een ouderwetse zeem en waar je je alleen mee droog kan deppen), of de enkele keer dat je in een pelgrimsherberg op echte lakens slaapt in plaats van een soort papieren hoes om je plastic matras. Dingen waar je normaal niet bij stil staat, maar daar ineens héél bijzonder zijn en je heel gelukkig kunnen maken.

Ik sprak hier een paar dagen geleden nog met Christy over en zij vertelde hoe trots ze op zichzelf is dat ze niets heeft gemist (qua kleding e.d.) buiten wat er in haar rugzak zat.

Ik heb in mijn 7 weken onderweg gemerkt dat ik een sterke vrouw ben en geliefd en gewaardeerd om wie ik ben. Dat maakt dat ik me krachtig voel. En dat is wat ik, naast nieuwe vriendschappen, meeneem in de rest van mijn leven.

Stiekem ben ik een beetje jaloers op Christy, die volgend jaar haar reis gaat vervolgen naar Santiago. (Heb je mijn blog gemist en wil je meer lezen over mijn ervaringen, ga dan naar caminovanantoinette@reislogger.nl)

AGORACLUB 12 GELDERSE VALLEI OP DE BRES VOOR BUURTGEZINNEN

Afgelopen bijeenkomst hebben de Agorettes van de Gelderse Vallei zelf diverse soorten bonbons en chocolade kunnen maken tijdens een workshop bij Mon Petit Chocolaterie.

Na ontvangst met bubbels en een uitgebreide uitleg gingen we aan de slag. Serious business dat bonbons maken!! Kijk die geconcentreerde gezichten eens. We gingen allemaal naar huis met prachtige (en verrukkelijke) bonbons.

En hoe tof is het dat Mon Petit Chocolaterie vijf chocolade surprise-boxen ter beschikking heeft gesteld t.b.v. ons goede doel, Buurtgezinnen in Ede! Binnen een paar dagen waren deze boxen verkocht!!

Mochten jullie nou ook zin hebben in deze heerlijke bonbons (gevuld met caramel en hazelnootpraline) of in fudge (smaken speculaas of witte chocolade met cranberries en pistachenootjes (zie foto)? Bestellen kan gewoon bij ons en levering vindt plaats op de nieuwjaarsbijeenkomst. Is dat geen goed idee? Lekker voor jezelf, maar ook super om weg te geven.

Bonbons a €7,50 per doosje en

Fudge a € 7,= per doosje.

♥ Hoe werkt Buurtgezinnen?

Gezinnen die wel wat steun kunnen gebruiken (vraaggezinnen) worden gekoppeld aan gezinnen in de buurt die ondersteuning willen geven (steungezinnen).

Zij ontlasten het vraaggezin door te ondersteunen bij de opvoeding. Het vraaggezin en steungezin maken onder leiding van de coördinator van Buurtgezinnen samen afspraken over de inhoud van deze ondersteuning.

Lieve groet,

Corine

Namens Agora Club 12 Gelderse Vallei

OPROEP OPROEP OPROEP OPROEP

Wij zijn op zoek voor het volgende bestuursjaar 2023-2024 naar:

- vice-president
- secretary
- treasurer

En een social media dame

Agenda Agoraclub Nederland

29 januari 2023	Nieuwjaarsbijeenkomst
11-13 mei 2023	Forum Stratford upon Avon
3 juni 2023	ALV te Stellendam

Vanuit Agoraclub International

